

Lackfi János

Oda

(Édesapámnak a hetvenedikre)

Oda menni vissza,
Idő kezdetéhez,
Hol a tudat szégyent,
Kudarcot nem érez.

Oda menni vissza,
Hol fűből horgadva
Mérges kígyó gyanánt
Csapda mar lábamba.

Oda menni vissza,
Hol az ismeretlen
Rázkódó, félkótya
Harang a szívemben.

Oda menni vissza,
Hol a víz a börtön,
Ikrásan beburkol,
Átrácsolja bőröm.

Oda menni vissza,
Hol a föld lehel rám
Borgózós szájával
Kőragyás fal alján.

Oda menni vissza,
Hol tört ágak nedve
Kesernyés, habos nyál
Ínyemen pezsegve.

Oda menni vissza,
Hol duhaj szekéren
Felhők duzzadoznak
Ünneplős fehérben.

Oda menni vissza,
Hol rozsdáll a nincsen,
Csügget bakszakállat
Elmarjult kilincsen.

Oda menni vissza,
Hol kövér tejeknek
Szörcsögésén növeszt
Ősz bajszot a gyermek.

Oda menni vissza
Kovács inasának,
Hol sistergő harag
Piros vasból árad.

Oda menni vissza,
Mindenek előttre,
Ahol egy légpuska
A Napot kilőtte.

Oda menni vissza,
Mindenek utánra,
Rücskös mezteláb lép,
Loholni nyomába.